

ST. Petersaaren humaani svengi

ST. Petersaari: Tämänkin laulun jälkeen (Kompass Kolp)ä

St. Petersaari on rohkea, oululaisittainkin kiinnostava yhtye. Rohkeus ja omaehtoisuus on kuulunut kuvaan alusta asti. Diskojuhtan ja viimeisten punkjyrinöiden keskellä imestyi yhtyeen ensimmäinen, lähes kokonaan akustinen LP. Yhtyeen raikas musisointi soi usein radiossa-kin.

Eka levyn vastaanottoa häiritsti se, että jotkut sortuivat kiistelemään, onko matkittu Dylania vai Neil Youngia. Nyt ei ole sitä ongelmaakaan, tämän toisen levyn musiikki on St. Petersaaren ikiomaa.

Yhtyeen sointi ja sanoituksetkin ovat muuttuneet, kehittyneet eka levystä. Viehko viattomuus on muuttunut maailmantuskaksi, hapuilu ymmärtämiseksi — positiivinen pohjavire on kuitenkin tallella, yritetään yhdessä.

Ensilevyllä nousivat esiin säveltäjä, sanoittaja ja vokalisti Kari Ilmonen ja laajaa aukustista arsenaalia hallitseva Heimo Riihimäki. Tällä levyllä esiintyy edukseen myös sähkökitarallaan kokonaisuinnin muuttava Timo Hautamäki, eikä taustamiehiäkään ole syytä unohtaa.

Ilmosen sanoitukset saattavat ärsyttää joitakin ja johtaa vääriin arvioihin. Rauhanasian kokee syvästi henkilö, joka Ilmosen tavoin valitsee siviilipalveluksen ja tietysti tällainen ratkaisu heijastuu. Mutta tämä on vain yksi lähtökohta, keskeistä on St. Petersaaren musiikin suuri inhimillisuus ja

monitasoisuus. Ihmistä meissä puhutellaan monella tavalla.

Levyn kappaleista osa tarttuu heti mutta kokonaisuus on tärkeintä niinpä kiekko

pyörii taas ja taas.

Hatunnosto ja levynosto, tämänkin laulun jälkeen.

Aki Räisänen